

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *n. gy.*

Cím: *A háboru örültjei között*

Forrás: *Vivradat*

Bp

1918. I. 24

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old.)

Osztályozás

Tárgy

614.443

Hely

Idő

"1918"

Személy

Közp. nyon

A háboru örültjei között

A Schwartzter intézet kapujában szimpatikus, szemüveges fiatalember fogad és miután az irodában megkaptam a szükséges engedélyt, ő vezet végig a tébolydában.

Mindjárt a park elején egy őrnaggyal találkozunk, aki méltóságteljes léptekkel sétál és kezében orvosi könyvet tart. Megfordítva olvas a könyvből, a betűk tótágast állanak, de ez bizgóságát és szorgalmát ugylátszik nem befolyásolja.

Háboru előtt suszter volt az öreg ur, megbolondult és kapitánynak tartotta, hívatta magát. A tébolydába is úgy csalták be, hogy „őfelsége őrnagynak nevezte ki és ide osztotta be szolgálattételre”, Szegény azt hiszi, hogy csapatoknak parancsol és csaták sorsát dönti el.

Egyik fa tetején egy ember ül, kis jegyzőkönyv van a kezében, egész nap a fenyőfa leveleit számolja, feljegyzi, statisztikát készít róla. Alig lehet vacsorára lecsalni a fa tetejéről. Másnap aztán újra kezdi fontos munkáját.

A kerti asztalnál elkeseredett kártyapartikat harcol végig egy öreg ur. Elkeseredetten küzd három láthatatlan partnerével és igen boldog, ha egy játszmat ő nyer meg.

A fordulónál egy köpcös kis emberkével találkozzunk, aki mikor meglát bennünket, rémülten a földre veti magát és jajveszékelve kiabálja:

— Emberek meghaltam, segítsetek!

A tavalyi tőzsdekrach áldozata, gazdag bankár volt és mindenét elvesztette. Most ha a legki-

sebb izgalom éri, vagy idegen arcot lát, azonnal „meghal”,

Aztán végignéztük az intézetet, vezetőm a legnagyobb hozzáértéssel magyarázta a különféle hideg zuhanyokat, kényszerzubbonyokat.

A kapu elé kivezetnek egy örültet:

— Tessék, menjen haza Besztercebányára, kiengedjük.

A beteg megrémül, állati vigyorgás születik arcán, aztán diadalmasan feleli az ápolónak:

— Dehogyan megyek, nem vagyok bolond, hiszen itt kifogástalan az ellátás... És szépen visszasétál.

Elbucszom vezetőmtől, aki ki akar kísérni a kapun, de a portás gallerjánál fogva visszarántja.

— Minek bántja ezt a derék embert? — kérдем tőle.

— Ez kérem a legveszedelmesebb dühöngő örültek egyike — válaszolt a portás.

Libabőrös lett a hátam, ezt igazán nem hittem volna szakavatott, fölényes kalauzomról.

És nagyon örültem, mikor végre végérvényesen kijutottam a gyönyörű kert nehéz vasrácsos kapuján...

n. gy.

Székesfővárosi háziyomda 1915.